

højere i basisperioden, såfremt de i denne periode havde været underkastet skattepligt.

Ifølge beregninger foretaget af tilsynet med banker og sparekasser skulle den gennemsnitlige udlånsrente have været 1,2 procentpoint højere set over den 3-årige basisperiode under ét, såfremt forøgede renteindtægter på udlån skulle have givet dækning for skatteudgiften.

Imidlertid bestod kun ca. 85 pct. af sparekassernes bruttoindtægter i basisperioden af udlånsrenter, og denne andel er i dag væsentligt mindre. Hertil kommer, at der i rentemarginallovens resterende funktionsperiode kun er tale om en gradvis indførelse af skattepligt, hvor den fulde skattebyrde først pålægges i 1979. Endelig kan det anføres, at den skat, der pålignes et års indkomst, ikke skal betales før i det følgende år i november måned. Sparekasserne har således den forøgede indtjening til rådighed i godt 10 måneder. Efter korrektion for disse forhold kan forskellen i den gennemsnitlige udlånsrente ansættes til ca. 0,6 procentpoint.

Det er herefter regeringens opfattelse, at den indførte skattepligt for sparekasserne godtgør rimeligheden af, at sparekasserne får adgang til at forøge rentemarginalen i forhold til basisrentemarginalen med 0,6 procentpoint. Om sparekassernes basismarginal og dennes fordeling henvises til oversigten i lovforslagets bilag 2.

Til nr. 2.

På grund af det store indlånsoverskud i pengeinstitutterne har diskontoændringer under rentemarginalloven fået så kraftige virkninger på indtjeningen, at det må anses for betænkeligt ud fra pengepolitiske synspunkter, idet diskontopolitikens gennemslagskraft svækkes.

Det foreslås derfor, at handelsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere forskrifter for korrektion af et pengeinstituts rentemarginal som følge af diskontoændringer. Udvalget har i betænkningens siderne 145-46 givet en nærmere redegørelse for, hvorledes dette teknisk gribes an. Regeringen kan tilslutte sig denne fremgangsmåde.

I øvrigt er det hensigten at benytte bemyndigelsen i rentemarginallovens § 9, stk. 1, til at foretage de ændringer i rentemarginalbekendtgørelsen, som er foreslået i betænkningen siderne 146-48.

Dette indebærer, at rentemarginalbekendtgørelsen ændres, således at de samlede ind- og udlån, der lægges til grund ved de kvartalsvise opgørelser af rentemarginalen, beregnes som gennemsnittet af ind- og udlånene opgjort hver kalenderdag i stedet for som hidtil ved udgangen af hver måned i kvartalet.

Bekendtgørelsen ændres tillige, således at der stilles krav om, at faste tillæg, der ydes ved tilbagebetaling af indlån, ved opgørelsen af pengeinstituttets renteudgifter til brug for rentemarginalberegningen fordeles over den for indlånet aftalte løbetid.

Til nr. 3.

Bestemmelsen foreslås ophævet af ordensmæssige grunde, da den har udtømt sin virkning med fremsættelsen af nærværende forslag.

Til § 2.

Da kontrollen med rentemarginallovens overholdelse bygger på indberetninger fra pengeinstitutterne hvert kvartal, bør ændringer i loven og i de administrative forskrifter træde i kraft primo et kvartal.